

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1408-2/LR26</u>	
Érkezett: 2016 OKT 27.	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: <u>1</u>
Melléklet: <u>2</u> db	<u>4</u>

Alulírott [REDACTED] 2016. szeptember 26. napján, postai úton kézbesített **IV/1408-1/2016. számú** levélre hivatkozással – fenntartva a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 2016. augusztus 2. napján benyújtott alkotmányjogi panaszban foglaltakat – az alábbi hiánypótlást terjesztem elő:

Az alkotmányjogi panasz előterjesztésére azért került sor, mert álláspontom szerint a panasszal érintett ügyben eljáró bíróságok jogalkalmazásuk során az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályi rendelkezést – a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat – nem az Alaptörvény, a bíróságok számára a jogalkalmazásuk során az értelmezés alkotmányos kereteit kijelölő 28. cikkében foglaltaknak megfelelően értelmezték, és nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében meghatározott, a tisztességes eljáráshoz és a hatékony jogorvoslathoz való jog érvényesülését szolgáló követelményeknek megfelelően alkalmazták.

A tisztességes eljárásához való jog egyik alapvető eleme, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyében eljáró bíróságok döntésüket valamennyi lényeges részletre kiterjedően megfelelő részletességgel indokolják, vagyis megfelelően világosan kerüljön kifejtésre, hogy milyen okok alapján hozzák meg döntéseiket. Az olyan eljárás, amelyből kitűnik, hogy a felek érvelését nem veszik figyelembe, nem egyeztethető össze a tisztességes eljárás követelményével.

Az alkotmányjogi panasszal érintett ügyben eljáró első- és másodfokú bíróság a beadványaimban részletezett érveléseimet nem vette figyelembe, az ügy lényegi részét érintő, írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt észrevételeimet nem vizsgálta, a döntések alapjául szolgáló indokokat az első- és másodfokú ítélet indokolásában nem, illetve nem kellő részletességgel mutatta be, és az ítéletek indokolásában nem adott számot arról, hogy a beadványaimban foglalt indokaimat mely okból mellőzte.

A Kúria ítéletében változatlan formában megismételte az első- és másodfokú bíróság állásfoglalását, amely szerint az [REDACTED] Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 8/2010. (III. 3.) SZMM utasítás 13. § (1) bekezdése szerint [REDACTED] jogosult volt teljes jogkörrel helyettesíteni az [REDACTED]. A Kúria nem adta indokát annak, hogy a hivatkozott rendelkezés – annak ellenére, hogy az azt tartalmazza, hogy az elnök-helyettesek saját szakterületükön jogosultak az elnök távollétében az elnök helyettesítésére – mennyiben támasztja alá az első- és másodfokú bíróság, valamint a Kúria ezzel kapcsolatos állásfoglalását.

A Kúria ítéletében nem adott számot a fellebbezés és a felülvizsgálati kérelem lényegét képező, a kormányszisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 3. § (1) bekezdésében, a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. XXIII. törvény (továbbiakban Ktv.) 11. § (1) bekezdésében, a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 6. § (4) bekezdésében, a közfeladatot ellátó szervek iratkezelésének általános követelményeiről szóló 335/2005. (XII. 29.) Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésében, az 52. § (1)-(2) bekezdéseiben és az 53. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel kapcsolatosan kifejtett jogi érveimre

[REDACTED]

vonatkozó állásfoglalásáról, valamint nem adott jogi indokolást arra vonatkozóan, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának munkáltatói jogkör átruházására vonatkozó intézkedése az általam hivatkozott jogszabályi rendelkezések ellenére, miért nem minősül külső személyhez küldendő iratnak.

A Kúria ítéletében – annak ellenére, hogy az indokolási kötelezettség a felsőbb szintű bíróságokra is vonatkozik – az első- és másodfokon eljáró bíróságok eljárásával megegyező módon, nem adta meg indokát annak, hogy az ügy érdemére vonatkozó és az elsőfokú eljárás során 2012. szeptember 19-én és 2014. március 20-án előterjesztett beadványaimban, a fellebbezési kérelemben és a felülvizsgálati kérelemben előadott körülményeket – amelyek álláspontom szerint arra mutatnak, hogy a felmentésem összefügg az általam [REDACTED] felügyelői hatáskör elvonásával járó intézkedéseinek jogellenessége miatt tett közérdekű bejelentéssel – miért nem értékelte, valamint sem az első- és másodfokon eljáró bíróságok, sem a Kúria nem ismertette a mérlegelése során figyelembe vett szempontjait. A felmentésem jogszerűségének vizsgálata körében az ügyben eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták az általam felhívott Ktv. 51. §-ában foglaltakat és az azzal kapcsolatos jogi érveimet, valamint nem ismertették a hivatkozott jogszabályi rendelkezés értelmezésével kapcsolatos saját állásfoglalásukat.

A Kúria ítéletében rögzítette, hogy a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Szervezeti és Működési Szabályzatáról szóló 24/2011. (III. 7.) KIM utasítás mellékletének 28. § (3) bekezdése alapján a kormány megbízott nem volt elzárva attól, hogy jogi képviselő ellátására meghatalmazást adjon ügyvédi iroda, vagy ügyvéd számára, így az alperes nevében nem álképviselő járt el. A 2014. március 20. napján előterjesztett kifogásban, a fellebbezésben és a felülvizsgálati kérelemben kifejtett jogi érveim alapján a fővárosi és megyei kormányhivatalokról szóló 288/2010. (XII. 22.) Kormányrendelet 11. §-ában és az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 10. § (6) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem volt jogszerű lehetősége a kormány megbízottnak ügyvédi iroda részére megbízást adni az alperes peres képviseletének ellátására, azonban az általam hivatkozott jogszabályi rendelkezések Kúria szerinti értelmezését az ítélet nem tartalmazza.

A felülvizsgálati kérelemben előadtam, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által helybenhagyott ügyvédi munkadíj – [REDACTED] ügyvédi tevékenységét figyelembe véve – eltúlzott, mivel a II. rendű alperes képviselője 5 tárgyaláson és az ítélethirdetésen jelent meg, amelyek összesen 6 óráját vették igénybe, valamint az elsőfokú eljárás során 6 darab beadványt terjesztett elő, amelyek elkészítése – tartalmukat és terjedelmüket tekintve – nyilvánvalóan nem volt időigényes. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben foglalt érvelést figyelmen kívül hagyva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított összeg nagysága arányban állt a kifejtett munkával, azonban mérlegelésének szempontjait és állásfoglalása indokát nem adta meg, valamint az általam kifejtettek mellőzésének indokait sem ismertette.

Álláspontom szerint azáltal, hogy az alkotmányjogi panasszal érintett ügyben eljáró bíróságok a beadványaimban részletezett érveléseimet és azok alapját képező, általam felhívott jogszabályi rendelkezéseket nem vették figyelembe, az azzal kapcsolatos saját állásfoglalásukat nem ismertették, a döntések alapjául szolgáló indokokat nem mutatták be, és az ítéletek indokolásában nem adtak számot arról, hogy a beadványaimban foglalt érveimet mely okból mellőzték, megsértették az indokolt bírói döntéshez való jogomat, valamint emiatt korlátoztak a jogorvoslati jogom gyakorlásában is, hiszen a bíróságok állásfoglalása ismeretének hiányában nem volt lehetőségem a fellebbezési, illetve a felülvizsgálati kérelmemben azokra érdemben reagálni.

A fentiekben rögzített állításomat megalapozó érvelésemet az előterjesztett alkotmányjogi panaszban előadtam, valamint az ezzel kapcsolatosan keletkezett dokumentumokat az alkotmányjogi panasz mellékleteiként a panasz benyújtásával egyidejűleg becsatoltam.

A strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága a Helle kontra Franciaország ügyben (1997. december 19., no. 20772/92, 60. §) kimondta, hogy „a tisztességes eljáráshoz való jogból következik, hogy az eljárás során ki kell tűnnie, hogy a nemzeti bíróságok... valóban megvizsgálták minden eléjük tárt kérdést, és nem csupán átvették minden további nélkül az alsóbb bíróságok által megállapítottakat...”

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is kiemelkedő jelentősége van az indokolási kötelezettségnek, ugyanis az indokolás hiánya a jogorvoslati jog kiüresedéséhez vezethet.

Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog tartalmát az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás részeként megjelenő jogként határozta meg. Az Alkotmánybíróság által irányadónak tekintett strasbourgi Emberi Jogok Bíróságának az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatában a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be; a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alaposággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot; nem felel meg az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatában kifejtettek szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

Az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálja felül: ez egyidejűleg jog és kötelezettség. A felülbírálat során nem pusztán a megváltoztatásra irányuló fellebbezési kérelemről, hanem annak a fellebbezésben felhozott indokairól is köteles állást foglalni.

Az Alkotmánybíróság 15/2002. (III. 29.) AB határozatában kimondta, hogy „Formailag csak büntető ügyekben irányadó előírásai közül a tisztességes eljárásnak – az Európai Emberi Jogi Bíróság következetes gyakorlatából is kitűnően – elismert eleme a „fegyverek egyenlősége”, amelynek polgári perekben is érvényesülnie kell.” A „fegyverek egyenlőségének” elve alapján a perbeli feleknek ésszerű lehetőséget kell biztosítani arra, hogy álláspontjaikat és bizonyítékaikat bemutassák, mégpedig olyan módon, hogy semmiképpen ne kerüljenek az ellenérdekű félhez képest lényegesen rosszabb helyzetbe.

A fentiekben foglaltak alapján megállapítható, hogy az ügyben eljáró bíróságok az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeimet, érveimet, jogi indokaimat nem vagy nem a szükséges alapossággal vizsgálták meg, és vizsgálatukról az ítéletek indokolásában nem adtak számot, illetve az első- és másodfokú ítélet, valamint a felülvizsgálati eljárás során meghozott döntés tartalma alapján az tűnik ki, hogy a Törvényszék és a Kúria az elsőfokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyta helyben, ezáltal megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében meghatározott, a tisztességes eljáráshoz és a hatékony jogorvoslathoz való jogomat.

Kelt: Debrecen, 2016. október 10.

Tisztelettel:

